

Proteste și luări de poziție

Vineri, 10 februarie 2012

Questions on Doctrine a stârnit un val uriaș de nemulțumire în rândul persoanelor avizate din biserică, iar cel mai proeminent opozant a fost Millian Lauritz Andreasen.

Fratele Andreasen era considerat specialistul bisericii în doctrina sanctuarului. Avusese funcții de răspundere în învățământul adventist, de la director al unor colegii și facultăți, începând din anul 1909, până la funcții administrative, precum aceea de secretar de câmp al Conferinței Generale, între 1941 și 1950. La Conferința Generală din 1950 a fost scos la pensie, fără să fie consultat sau măcar anunțat de cineva. A aflat în ședința publică, la citirea listei cu frații care vor părăsi lucrarea în acel an. Nu a înțeles de ce s-a procedat așa, dar nu se mai putea face nimic.

El nu a știut nimic despre negocierile cu evanghelicii. A aflat întâmplător, din articolul lui Barnhouse publicat în *Eternity*. A descoperit cu surprindere că se află printre lunaticii adventiști care susțin că ispășirea nu a fost făcută la cruce, și căroa denomiatiunea promisese „să le tragă frâna.” Acum începea să se clarifice misterul expedierii lui intempestive la pensie, și motivul pentru care nu a figurat pe lista celor căroa li s-a trimis un exemplar din QOD pentru analiză.

A scris imediat președintelui Conferinței Generale, fratele Figuhr, protestând față de misterul în care au fost învăluite întâlnirile cu evanghelicii și cerând explicații pentru declarațiile din *Eternity* care indicau o schimbare în credințele fundamentale ale bisericii. I s-a răspuns că totul este sub control, și că se apreciază interesul și îngrijorarea lui. Mai târziu, când a ajuns în mâinile lui un exemplar al manuscrisului QOD, a înțeles imediat că se pregătește o schimbare majoră în doctrina bisericii despre sanctuar.

Spre a-l împiedica să vorbească, liderii de la CG l-au invitat la o întâlnire, spre a se clarifica neînțelegerile. Andreasen a acceptat imediat. A scris o scrisoare, întrebând dacă discuțiile vor fi stenografiate, și dacă el va primi un exemplar. I s-a răspuns că mai potrivit ar fi dacă se va face o înregistrare audio. Dar scrisoarea nu menționa dacă i se va oferi și lui o copie a înregistrării. După un schimb repetat de scrisori pe acest subiect, i s-a spus lămurit că el nu va primi o copie a înregistrării. Așa că a refuzat discuțiile cu frații, convins că declarațiile lui vor fi mistificate. Considerând că a epuizat orice încercare de a împlini Matei 18, el s-a adresat bisericii, prin seria de articole numite „Letters to the Churches.”

Dar și alți oameni cu răspundere în biserică au reacționat. Raymond Cottrell, în acel timp redactor asociat la Comentariul Biblic al BAZȘ, a trimis la CG o lungă scrisoare de protest față de manuscrisul QOD care tocmai sosise la editura *Review and Herald* unde acesta lucra.

El enumera punctele în care QOD se îndepărta de la poziția adventistă, și avertiza că „se va stârni o furtună de împotrivire când pastorii și membrii vor descoperi adevăratul sens al expresiilor folosite pentru a se obține un compromis cu evanghelicii.” Dar protestul lui nu a avut niciun ecou, și niciun efect asupra manuscrisului.

Francis Nichol, redactorul de la *Review and Herald*, a scris președintelui CG, protestând față de pozițiile luate de QOD, și remarcând că autorii volumului „fie nu sunt

capabili să sesizeze importanța deosebirilor dintre doctrinele noastre și lume, fie au succumbat fără voce în fața ispitei de a accepta armistițiul de dragul părtășiei.”

Merlin Neff și Richard Lewis, editori la editura *Pacific Press*, și-au exprimat clar poziția în favoarea lui Andreasen. Fratele M.E.Kern, administrator la Conferința Generală, a luat de asemenea poziție alături de Andreasen. Fratele R.R. Bietz a prezis că acest volum va declanșa un uragan de nemulțumire. Theodore Carcich, președintele Conferinței Central Union, a scris fratelui Figuhr, scrisoare în care numea QOD a fi „o șireată și subtilă încercare de a submina doctrinele fundamentale ale adventiștilor de ziua a șaptea.”

Deși asupra manuscrisului s-au făcut corecturi minore, conceptele de bază au rămas neschimbate, în ciuda protestelor primite. Când editura *Review and Herald* a primit manuscrisul final, cu specificația că nu se vor mai permite editări sau corecturi, editorii au constatat că nimic esențial nu se schimbaseră. Raymond Cottrell a părăsit încăperea și s-a întors cu un lighean și un prosop. Toți s-au spălat pe mâini, într-un gest simbolic prin care se delimitau de conținutul cărții pe care tocmai se pregăteau să o tipărească.

Herbert Douglass, unul dintre ei, a explicat de ce editorii de la tipografia *Review and Herald* nu s-au opus deschis, și nu au protestat public față de QOD. Răspunsul lui a fost că, la acea dată, ei considerau că nimeni nu va citi un astfel de volum; nu membrii noștri și cu atât mai puțin cei din afară. Era, pentru ei, doar o încercare de a prezenta o imagine acceptabilă în afară, fără impact asupra bisericii. De asemenea, nu voiau să primejduiască apariția la timp a Comentariilor, la care tocmai lucrau și în care RH investise foarte multe resurse, umane și financiare.

Dar s-au înșelat în ambele privințe. Departe de a fi doar o nevinovată năzbâtie de relații publice, QOD a devenit platforma teologică pentru generații de pastori adventiști. Cei care s-au îndoit că lucrarea ar putea avea vreun impact au descoperit, spre stupoarea lor, că *Ministry*, revista pentru pastori a CG, a început să publice masiv articole în care doctrinele adventiste erau subminate, în de acord cu linia urmărită în QOD.

Generațiile de pastori educați sub umbra teologiei QOD au eliminat complet din predicarea lor doctrina sanctuarului, cu conceptele ei esențiale despre păcat, neprihănire și judecată, dar mai ales cele despre Ziua Ispășirii și Nunta Mielului. Adevărurile despre care Ellen White spunea că au „rămas ascunse și neînțelese de la ziua Cincizecimii,” și că trebuiesc dezgropate de sub molozul erorilor, au fost nu numai îngropate și mai rău, ci pur și simplu eliminate complet din limbajul adventist.

Negocierile din 1950 cu evanghelicii au fost infinit mai mult decât s-a perceput la acea vreme, adică o simplă ajustare a conceptelor adventiste de dragul părtășiei cu frații din alte biserici creștine. Acolo se desfășura un plan complex și urmărit sistematic de a întinde luntrea teologică peste prăpastia dintre adevăr și eroare, astfel ca rămășița aceasta potențial capabilă de luminat pământul cu slava lui Dumnezeu să fie jefuită de ultimele ei fărâme de energie. Ca să folosim o parabolă a Scripturii, se căuta secretul puterii lui Samson, ca apoi să poată fi tuns și adus la Gaza orb și legat în lanțuri. Scopul era ca întreaga denominațiune să fie adusă înapoi în protestantismul popular, de unde plecase în 1844. Au contat pe faptul că odată distinctivitatea denominațională șterse, poporul va urma fără prea mare împotrivire pe conducătorii lui.

Și nu era deloc un plan fantezist. Deja după 1888 începuse marele pelerinaj de la tronul din Sfânta Sfintelor către cel din Sfânta, așa cum spusese profeția. „Unul câte unul” se întorceau la *sola scriptura, sola gratia, sola fide*, la îndreptățirea prin credință a bisericilor populare pe care nu cu mult timp în urmă le părăsiseră. Acum, în 1950, venise

timpul pentru o acțiune decisivă, publică, de întoarcere definitivă în Egiptul teologic al lumii.

Grupul condus de Froom avea autoritate supremă, și lucra sub protecția președintelui Conferinței Generale. Nimeni nu putea răsturna acest monument de putere administrativă și forță decizională, iar atitudinea lor era inflexibilă. Nu acceptau nicio depărtare de la linia pe care doreau să o impună bisericii. Ei nu doreau să fie conducătorii unui cult necreștin, și de aceea trebuiau să spulbere din conștiința adventistă mentalitatea că „Daniel 8:14 este temelia și stâlpul central al credinței noastre.”

Dar s-a întâmplat ceva uimitor, cu totul atipic, cu totul incredibil, care a stopat acest plan nebunesc de a duce biserica rămășiței în mijlocul Babilonului cel mare. A fost o împlinire aproape la literă a episodului din 1 Împărați capitolul 12. Și, deoarece acest capitol este central în înțelegerea evenimentelor tectonice din anii 1960, îl vom trata în detaliu în episodul următor.
